

PRIROČNIK ZA UVELJAVITEV DOBRIH PRAKS,

utemeljen na rezultatih JA CHRODIS PLUS iz osmih držav, v katerih so bila uporabljena JA CHRODIS Priporočila in Kriteriji.

Avtorji: ožja uredniška skupina v imenu partnerjev delovnega paketa 7
Oktober, 2020

Razvoj Priročnika je potekal v okviru projekta skupnega ukrepanja **CHRODIS PLUS** (2017-2020) ob finančni podpori Evropske komisije in partnerskih organizacij. V projektu je sodelovalo 42 organizacij iz 20 Evropskih držav. Z namenom zmanjševanja naraščajočega bremena kroničnih bolezni, je bila osrednja vloga CHRODIS PLUS spodbujati implementacijo politik in praks na tem področju. Priročnik vsebuje navodila za implementacijo JA CHRODIS priporočil in kriterijev (1) v več korakih, ki temeljijo na izkušnjah pilotov iz osmih držav, ki so sodelovale v Delovnem Paketu 7: Krepitev kakovosti oskrbe za osebe s kroničnimi boleznimi.

SEDEM KORAKOV PROCESA IMPLEMENTACIJE

Vzpostavitev ožje vodstvene skupine in delovne skupine za implementacijo: skupini sestavljajo deležniki, ki so v prakso vključeni na različne načine – kot posamezne osebe oziroma kot predstavniki ustanov in organizacij, ki jih vpeljava prakse zadeva ali pa so pomembni za zagotavljanje njene vzdržnosti, nadgradnjo in širjenje.

Opredelitev obsega prakse: opisani so ozadje problema, osrednji namen prakse in ciljna populacija ter predstavljeni ključni elementi prakse.

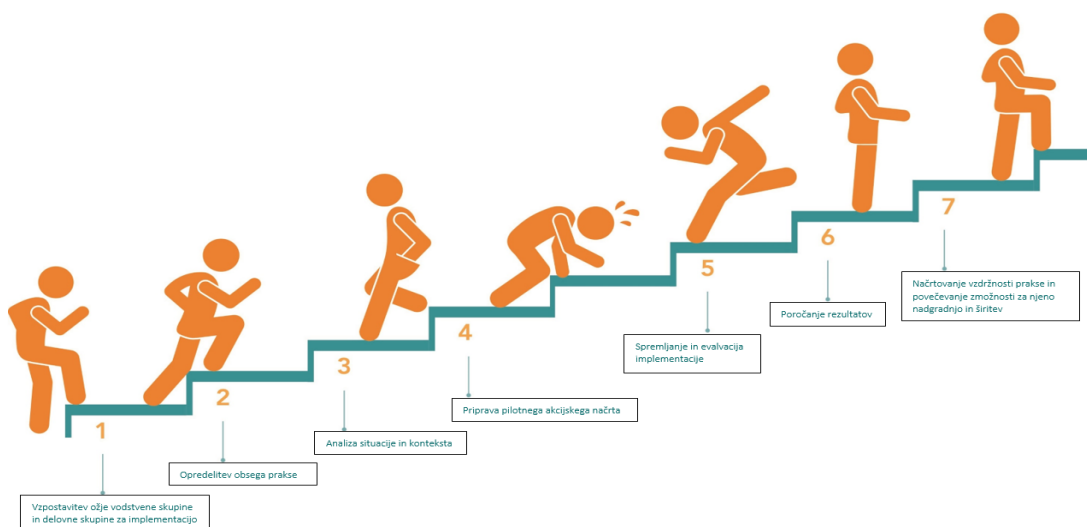
Analiza situacije in konteksta: z uporabo kvantitativnega, kvalitativnega oziroma mešanega metodološkega pristopa analiza ugotavlja, kateri kontekstualni dejavniki lahko vplivajo na proces implementacije.

Priprava pilotnega akcijskega načrta: natančno so opredeljeni cilji, aktivnosti, odgovornosti, trajanje in ključni kazalniki uspešnosti prakse.

Spremljanje in evalvacija implementacije: s pomočjo PDSA (Plan-Do-Study-Act) metodologije se izsledke evalvacije uporablja za učenje in načrtovanje sprememb oziroma izboljšav v praksi.

Poročanje rezultatov: v obliki sistematičnega poročila se prenaša ključne informacije in sporočila znanstveni, strokovni in laični javnosti ter odločevalcem. Predstavlja pomemben element zagotavljanja vzdržnosti prakse in zmožnosti za njeno širjenje.

Načrtovanje vzdržnosti prakse in povečevanje zmožnosti za njeno nadgradnjo in širjenje: solastništvo ključnih partnerjev oziroma skupnosti oziroma formalno opredeljeni okvirji lahko zagotovijo vzdržnost prakse. Slednje je pomembno načrtovati od samega začetka procesa implementacije.

(1) Dostopno na: *Int. J. Environ. Res. Public Health* 2020; 17; 951: doi: 10.3390/ijerph17030951